

Piggy, o purcelușă isteată

HELEN PETERS

Ilustrații de
ELLIE SNOWDON

Traducere din limba engleză de
ADRIANA BĂDESCU

CAPITOLUL UNU

Biata de tine

Jasmine stătea întinsă în pat cu pisicile ei, citind din revista sa preferată, *Totul despre porci*. Era într-o după-amiază de vineri, pe la sfârșitul lui noiembrie. Fetița, absorbită de un articol interesant despre rasele rare, era în al nouălea cer.

– Jasmine! strigă mama ei, de la parter. Trebuie să mă duc la familia Carter, să aduc pe lume un vițel. Vrei să vii și tu?

Jasmine se ridică în capul oaselor. Domnul Carter era un fermier bătrân și arțăgos, mereu încruntat, dar creștea porci, iar ăsta era un motiv suficient ca

să meargă la ferma lui. Tatăl lui Jasmine era și el fermier și avea o mulțime de viței. Dar, în ciuda rugămintilor ei, la ferma Stejarul cel bătrân nu erau și porci.

– Mă întorc repede, le șopti Jasmine pisicilor, mângâindu-le pe cap. Somn ușor!

Marmite toarse ușor când Jasmine o mângâie pe blănița ei neagră și stufoasă. Toffee stătea ghemuit pe un pled, la marginea patului, și nici nu deschise ochii când fetița ieși din cameră.

Mama lui Jasmine, Nadia, aștepta în capătul scării. Își pusese deja haina și cizmele de cauciuc și își zornăia cheile, așa cum făcea întotdeauna când era nerăbdătoare.

– Haide, Jas, ia-ți haina! Trebuie să mergem.

Veterinar fiind, mama ei era deseori chemată în momente nepotrivite. Uneori, Jasmine își spunea că fermierii așteptau intenționat ora mesei ca să-i dea telefon veterinarului cu vreo solicitare urgentă.

Jasmine își luă geaca impermeabilă, stropită de noroi, din cuierul de lângă mașina de gătit din bucătărie. Ella, sora ei mai mare, stătea la masă, uitându-se încruntată în manualul de engleză. În jurul ei erau împrăștiate cărți și caiete, foi de hârtie și creioane.

– N-ar trebui să dureze mult, îi spuse mama Ellei. Am băgat câțiva cartofi la cuptor.

– M-hm, răspunse Ella într-o doară, fără să ridice privirea din carte.

Jasmine și mama ei traversară grădina din fața casei, trecând pe lângă cotețul lui Bramble, bătrâna springer spaniel.

În ultima vreme, Jasmine se întrista mereu când se gândea la coteț. Până cu o lună în urmă, în el își avuseseră casă doi câței. Dar sora lui Bramble, Bracken, murise de bătrânețe, iar Bramble rămăsese singură. Cât de singură și ce ciudat trebuie să se simtă, își spuse Jasmine.

Acum, cotețul era gol. Bramble era pe câmp, cu tatăl lui Jasmine.

Mama deschise poarta.

– Manu, Ben! Ne ducem la o consultație! strigă ea către un desiș dinspre marginea fermei.

Se auzi un foșnet și două fețe murdare de noroi își făcură apariția printre crengile jilave. Erau

Manu, fratele lui Jasmine, care avea cinci ani, și Ben, cel mai bun prieten al lui, care locuia în casa din capătul drumului.

– Vreți plăcintă? întrebă Manu, împingând un lighenaș printre frunze.

– Ce fel de plăcintă? se interesă mama.

Jasmine se uită în lighean și răspunse în locul fratelui ei:

– Plăcintă cu noroi, după cum se vede. Cu glazură crocantă de frunze uscate.

– Dar are ghinde și boboțe de tisă, preciză Ben.

– E plăcinta morții, le explică Manu.

– Plăcinta morții?

– Da. Dacă mănânci din ea, mori.

– Pare delicioasă, spuse mama, dar eu nu vreau.

Dacă aveți nevoie de ceva, tata e cu oile de la Treisprezece Acri¹, iar Ella e în casă.

– Bine, răspunse Manu.

¹ Acrul este o unitate de măsură a suprafețelor folosită în Marea Britanie și în Statele Unite ale Americii. Un acru este egal cu 4 metri pătrați. (n.tr.)

– Mulțumesc, tanti Nadia, spuse și Ben, care era întotdeauna superpoliticos cu adulții; așa i se iertau toate năzbâtiile.

– Și să nu mâncați plăcinta aia! mai strigă mama.

– Nu, tanti, n-o să mâncăm. Mulțumim, tanti.

La revedere, tanti!

Și fețele lor dispărură înapoi în tufișuri.

Domnul Carter ieși din staulul vacilor când mașina intră în curtea fermei. Era un bărbat vânos, de vârstă mijlocie, într-o haină impermeabilă murdară și pantaloni largi, băgați în cizmele de cauciuc uriașe. La fel ca întotdeauna, era încruntat.

– Bună, Jim, îl salută mama, coborând din mașină, dar domnul Carter nu îi răspunse.

– Cred că vițelul e întors cu fundul, mormăi el în timp ce mama deschidea portbagajul ca să scoată trusa cu instrumente și medicamente. Se chinuiește de ore întregi, adăugă el.

– Pot să mă duc la purcei? întrebă Jasmine.

Domnul Carter scoase un mârâit, pe care ea îl interpretează drept un „da”. Străbătuse deja jumătate de curte, când fermierul strigă în urma ei:

– O să vezi că e o scroafă care tocmai a fătat. Unsprezece purcei.

Jasmine scoase un chiot de bucurie. Purcei nou-născuți!

– Ai grijă cu scroafa bătrână! o avertiză domnul Carter.

– Și dezinfectează-ți cizmele mai întâi. Uite, ia astea! îi spuse mama scoțând din portbagaj o găleată de plastic cu o sticlă de dezinfectant și o perie.

Jasmine luă găleata și o umplu cu apă de la robinetul din hala de mulș. Turnă apoi dezinfectantul, ieși din nou în curte și-i dădu mamei peria. După ce-și șterse bine cizmele, mama îi înapoie peria, iar Jasmine își dezinfectă și ea încălțările. Era unul dintre lucrurile acelea plictisitoare care trebuie făcute, ca și spălatul pe dinți.

„Nu putem risca să ducem vreo infecție de la o fermă la alta”, așa spunea mereu mama.

Acum, cu cizmele dezinfectate, Jasmine traversă băltoacele pline de noroi spre locul în care erau porcii. Fiecare cocină avea ușa ei; jumătatea de jos era închisă și zăvorâtă, dar cea de sus stătea întotdeauna deschisă.

Jasmine se aplecă peste ușița primei cocini și privi înăuntru. Era goală. În cea de-a doua era doar o scroafă bătrână care dormea pe o grămadă de paie. Din cea de-a treia se auzeau însă foșnete și grohăieli.

Jasmine se uită în ea. O purcea din rasa marele alb stătea întinsă pe o parte, pe un așternut de paie. La șirul dublu de mameloane de

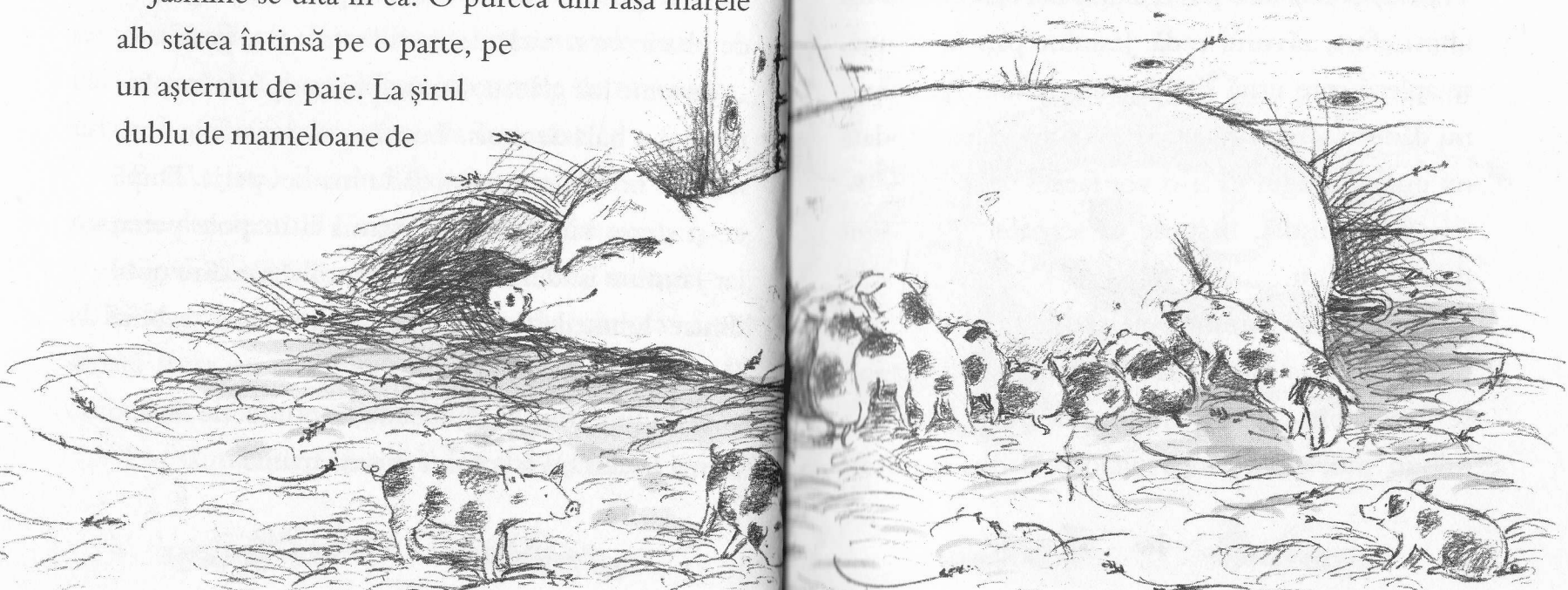
Piggy, o purcelușă isteată

pe burta ei sugeau de zor câțiva purcei nou-născuți, cu pielea mătăsoasă, roz cu pete negre. Coditele îmbârliglate le tremurau de plăcere în timp ce beau cu poftă laptele mamei lor.

Jasmine zâmbi încântată.

– Ce frumoșii sunteți! le spuse ea purceilor. Iar tu, adăugă apoi întorcându-se spre scroafă, ești foarte isteată.

Deși domnul Carter îi spusese deja că erau unsprezece purcei, nu se putu abține și începu să

numere trupușoarele roz înghesuie unele în altele.

Da, erau unsprezece.

Dar ceva îi atrase atenția. În capătul îndepărtat al șirului, sub cel mai mare și mai grăsun purcel, ceva se mișca sub paie. Era ca un tresărit.

Să fi fost un șoricel?

Jasmine se uită mai bine. După un alt tresărit, zări sub paie o bucățică de piele roz. Încercă să tragă zăvorul ușiței de jos, dar acesta nu se clinti. Trase apoi mai tare și îl zgâlțâi până când, după un ultim efort, zăvorul cedă. Jasmine păși în cocină, se aplecă spre ușiță și o închise la loc. Purcelușii nu dădeau semne că ar vrea să fugă, dar niciodată nu puteai fi sigur că n-o vor face.

– Stai liniștită, îi spuse ea scroafei. Am venit doar să mă uit.

Încet și fără zgomot, ca să nu-i deranjeze pe purceluși de la masă și să n-o sperie pe mama lor, se furișă spre capătul șirului, unde sugea cel mai grăsun pui, chiar lângă picioarele din spate ale

scroafei. Da, sigur era ceva sub el, aproape îngropat sub paie.

Jasmine se lăsă pe vine. Cu blândețe, apucă trupul cald și moale al celui mai mare purceluș. Acesta guiță supărat, iar mama lui ridică imediat capul și, cu un grohăit, își dezveli dinții galbeni. Jasmine puse repede purcelul la un alt mamelon.

Scroafa se întinse la loc, liniștită, iar fetița dădu încet la o parte paiele din locul în care stătuse înaintea grăsunul. Și acolo, tremurând tot, se afla cel mai mic purcel pe care-l văzuse vreodată.

